

¿QUIN BLAU?

La historia de una extraterrestre que decide poner punto final a su pasado tras la muerte de su marido y su hija en un accidente de automóvil para iniciar una nueva vida en un barrio de París fue la primera entrega de la trilogía dedicada por el cineasta polaco Kieslowski a los tres colores de la bandera francesa, a los tres pilares de su revolución, en este caso bajo el lema de la libertad, en una ampulosa película hinchada de pretensiones formales del tiempo de Maricastaña, cuyo increíble éxito en los circuitos minoritarios —inexplicable por las sandalias que luce el director por las entrevistas pero comprensible por la presencia de la formidable Juliette Binoche como protagonista— sirvió para demostrar que los tiempos no han cambiado: en los años noventa todavía continúa el culto paleta por la más infumable, aburrida y engañosa pedantería que hizo furor en los circuitos de arte y ensayo de los setenta.

DIARIO DE MALLORCA

En la trilogía de Kieslowski, el azul es el color de la libertad. Juliette Binoche encarna a una mujer cuya vida da un vuelco al morir su marido y su hija. Obligada por la desgracia a reinventar su personalidad, emplea la música y su talento como elementos para salir del sufrimiento, del dolor en el que se ve inmersa. La cinta, de una sutileza y complejidad no exentas de sorprendente transparencia, contiene imágenes de gran belleza, una partitura en estado de gracia y una interpretación sincera. La francesa Juliette Binoche realiza la mejor labor de su carrera, encarnando no sólo a una mujer, sino al símbolo del dolor que todos llevamos dentro. Un drama sobrecogedor, intenso, universal.

EL PAÍS

Ben conscient de la meva ignorància, m'ha agradat sempre, en relació a les arts que més m'interessen (posem la Literatura i el Cine), contrastar les opinions dels crítics, partir d'alguns judicis previs que m'ajudin a entendre el producte final. Els crítics: espècie maleïda, injuriada, odiada. De la qual crec que seria un error prescindir-ne. Tenc una especial predilecció pels crítics que, dia a dia, des del diari o la revista, s'han de banyar el cul opinant sobre les seves preferències. Els erudits de despatx universitari la veritat és que no m'interessen gaire, amb les excepcions de rigor. Vull dir païos a l'estil de Romà Gubern, per exemple. En un país, o països, com els nostres, això és un exercici força perillós. Per deixar aquí el tema, amb la promesa de tornar-hi en altres ocasions, diré que, de crítics, només n'hi ha de dues castes: de bons i dolents.

El passat 29 de novembre un canal de televisió passava *Azul*, la primera part de la famosa trilogia de Krysztof Kieslowski, i va ser per mi una grata experiència trobar-

FOTOGRAMA DE AZUL

me amb dues opinions, en dos diaris diguem-ne civilitzats i de la ploma de dos crítics dels quals me'n fii, tan oposades que el lector pot llegir aquí reproduïdes. Només coincideixen en un punt: la presència/interpretació de Juliette Binoche, la dona, com diu un amic, que té la piga més ben posada del món. Però, per admetre aquesta evidència (la bellesa de la Binoche) no cal ser un gran crític.

És clar que es podrien discutir *in aeternum* els punts de vista de les dues crítiques, els gusts cinematogràfics que revelen, la justícia o la injustícia, si la crítica que se la carrega és una rebentada típica d'enfant terrible, d'aquells que va a la contra pel simple gust d'anar-hi. Tantes i tantes coses, que no esgotaríem el debat. Per fortuna.

¿Quina de les dues té raó? ¿Enganen l'espectador? Pens que de cap manera. Veig en aquestes opinions, per contra, un exercici necessari i molt notable de llibertat d'opinió. Potser en la crítica literària, la que es publica als grans diaris, és més evident la relació del crític amb projectes editorials, amb autors de la casa, amb guanys comercials, per no parlar dels casos més patètics (el famós director de la Real Academia Española, i policia zelosíssim de les injúries a l'idioma, ressenyista entusiasta dels llibres del seu director, és col·laborador del suplement cultural i autor del llibre d'estil d'un dels «grans» diaris en qüestió). No crec, o jo no la conec, que la crítica de cine sigui tan corrupta.

¿Quin dels dos blaus és el vertader? Tal vegada, cap dels dos. Tampoc no passa res si no ho arribam a descobrir mai. L'única opinió, en el fons, vàlida és la de l'espectador, anònima, enfrontat a les seqüències dins la sala obscura. No vull finalment deixar de constatar que, a mi, *Azul* em va agradar.

VESCOMTE DE ROBINES